

příslušnost samosprávných stolic. (Srov. rozsudek konfl. senátu ze dne 25. května 1925 čís. 287 ve sb. n. s. díl VII b) str. 1939). Mylný jest názor rekursního soudu, že prý protiprávní činy žalovaného nejsou výsledkem nesprávného úřadování a že jest je posuzovati s hlediska soukromoprávního.

Čís. 9625.

Společnosti s r. o.

Zřízení samostatné prokury nevádí, že společenská smlouva výslovně nepředvídá zastupování a znamenání firmy prokuristou, aniž okolnost, že jednatele podle společenské smlouvy zastupují a znamenají firmu kolektivně.

(Rozh. ze dne 7. února 1930, R I 1029/29.)

Rejstříkový soud nevyhověl návrhu společnosti s r. o., by byla udělena prokura Václavu V-ovi. Důvod y: Zápis prokury jest zde vůbec nepřipustným, neboť samostatná prokura vyloučena jest § 18 (3) zák. o společnostech s r. o., kolektivní prokura s jedním jednatelem společnosti předpokládá změnu § 6 společenské smlouvy o zastupování společnosti a o znamenání firmy. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil. Důvod y: Správné jest, že podle § 28 zákona ze dne 6. března 1906 čís. 58 ř. zák. může býti provozování obchodů společnosti přiděleno také jednotlivým jednatelům a jiným zmocněncům, kteří ovšem vystupují jako zmocněnci společnosti, neboť jejich oprávnění řídí se podle plné moci jim udělené. K takovýmto zmocněncům prokuristu vzhledem k ustanovení čl. 43 obch. zák. nelze počítati. Napadené usnesení však nevylučuje možnost udělení samostatné prokury, nýbrž vytýká, že zde, v projednávaném případě, zápis prokury jest nepřipustným. V tomto směru jest přisvědčiti názoru prvního soudu z těchto úvah. Podle § 6 společenské smlouvy zastupují a znamenají firmu jednatele kolektivně. Již toto ustanovení vylučuje ustanovení samostatného prokuristy, poněvadž prokurista obchod provozuje a firmu per prokura znamená ve jménu vlastníka obchodního podniku a na jeho účet, z čehož následuje, že zastupovací právo prokuristovo jest totožné se zastupovacím právem principala (čl. 41 obch. zák.). Tomu by však v souzeném případě tak nebylo, ježto jednatele zastupují kolektivně a prokurista by zastupoval samostatně, tudíž jeho zastupovací právo bylo by mnohem objemnější, než zastupovací právo jednatelů, což vzhledem k ustanovení čl. 41 obch. zák. pokládati nelze za přípustné. Právem proto nevyhověl rejstříkový soud návrhu na zápis prokury udělené Václavu V-ovi, a to i vzhledem k tomu, že § 6 smlouvy společenské zastupování firmy prokuristou nepředvídá.

Nejvyšší soud změnil usnesení nižších soudů v ten rozum, že povolil zápis samostatné prokury udělené Václavu V-ovi.

D ů v o d y:

Souhlasná usnesení nižších soudů, jimiž byla zamítnuta opověď udělení prokury Václavu V-ovi, k zápisu do obchodního rejstříku, odporují zřejmě zákonu. Není závady, že § 6 společenské smlouvy výslovně nepředvídá zastupování a znamenání firmy prokuristou, neboť § 9 smlouvy vyhražuje valné hromadě mimo jiné také usnášeti se o všech věcech uvedených v § 35 zák. čís. 58/1906, tedy také rozhodnutí, zda má býti udělena prokura (§ 35 čís. 4 téhož zákona). Že zřízení samostatné prokury nebrání ani to, že jednatelé podle společenské smlouvy zastupují a znamenají firmu kolektivně, bylo již vyloženo v rozh. čís. 8842 sb. n. s. a nemá nejvyšší soud důvodu, by se od názoru tam vysloveného odchýlil. Předpis § 18 (3) odst. zák. čís. 58/1926 v souzeném případě nedopadá. Dodati jest ještě, že z opovědi jest patrno, že jde o zřízení prokury samostatné, neboť o kolektivní prokúře s právem znamenání a jediním jednatelem — což musilo by býti výslovně vyčteno — se opověď nezmiňuje. Dovolací stížnost jest v § 16 čís. pat. z 9. srpna 1854, čís. 208 ř. zák. odůvodněna a bylo rozhodnuto, jak se stalo.

Čís. 9626.

Není tu totožnosti stran, jež by zakládala zahájenou rozepři, je-li ve druhém sporu žalován singulární nástupce toho, kdo byl žalován v prvním sporu.

(Rozh. ze dne 7. února 1930, R I 68/30.)

Proti žalobě o vrácení dílu parcely namítl žalovaný rozepři zahájenou. Soud první stolice námitce vyhověl a žalobu odmítl. Rekursní soud zamítl námitku zahájené rozepře. Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Důvodnost námítky rozepře již zahájené předpokládá a) totožnost stran, třebaže v různých rolích, b) totožnost sporu, t. j. totožnost žalobního nároku i jeho právního důvodu, totiž onoho právního poměru, o nějž žalobce svůj nárok opřel a jenž vychází na jevo z t. zv. skutkového podkladu žaloby. Předpoklad pod b) jest v souzeném případě splněn a jsou v tom i strany zajedno, neboť žalobkyně v rekursu tento názor prvního soudu ani nenapadala. Pokud se zdá vycházeti z odůvodnění rekursního soudu, že jest jiného názoru, protože uvádí, že se žalobní návrh v novém sporu liší od žalobního návrhu v dřívějším sporu (zde »plot odstraniti«, tam »plot zpět pošinouti«; zde ještě dodatek »zdržeti se dalšího užívání«), jde o rozdíly bezvýznamné, neboť v obou sporech se žádá vrácení určitého dílce pozemkových parcel č. kat. 293 a 294 a jde tedy v obou sporech o žalobu vlastnickou v příčině téhož předmětu